

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
Sędziowie SO :	Aneta Ineza Sztukowska, Małgorzata Szostak-Szydłowska
Protokolant :	st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w B.**

przeciwko E. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego E. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 16 lutego 2017r. sygn. akt I C 545/16

1. Oddala apelację.

2. Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu przed sądem II- giej instancji.

SSO Małgorzata Szostak- Szydłowska SSO Cezary Olszewski SSO Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I. Ca. 149/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego E. M. kwoty 26.390,48 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 9 października 2016 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 24 października 2016 roku w postępowaniu nakazowym (na podstawie weksła) w sprawie sygn. akt: I. Nc. 1930/16 Sąd Rejonowy w Olecku uwzględnił roszczenie powoda w całości wraz z kosztami procesu.

Pozwany E. M. w przepisany terminie wniósł zarzuty do w/w nakazu zapłaty i domagał się jego uchylenia oraz oddalenia powództwa.

Dodatkowo powód (...) Spółka Akcyjna w B. wystąpił z nowym powództwem, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanego E. M. kwoty 15.840,68 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 października 2016 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 28 października 2016 roku w postępowaniu nakazowym (na podstawie weksla) w sprawie I. Nc. 2025/16 Sąd Rejonowy w Olecku uwzględnił roszczenie powoda w całości wraz z kosztami procesu.

Pozwany E. M. w przepisany terminie wniósł zarzuty do w/w nakazu zapłaty i domagał się jego uchylecia i oddalenia powództwa.

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy w Olecku połączył obie w/w sprawy i postanowił prowadzić je w dalszym ciągu pod sygnaturą I. C. 545/16.

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Olecku nakaz zapłaty wydany w dniu 24 października 2016 r. w sprawie I. Nc. 1930/16 utrzymał w mocy w części, to jest co do kwoty 21.960,28 zł oraz wskazanych w nakazie zapłaty odsetek od tej kwoty, jak również co do kosztów procesu (pkt I ppkt 1), a w pozostałym zakresie nakaz ten uchylił i oddalił powództwo (pkt I ppkt 2) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 150,71 zł tytułem dalszych kosztów procesu (pkt I ppkt 3), a nadto nakaz zapłaty wydany w dniu 28 października 2016 r. w sprawie I. Nc. 2025/16 utrzymał w mocy w części, to jest co do kwoty 13.176,68 zł oraz wskazanych w nakazie zapłaty odsetek od tej kwoty, jak również co do kosztów procesu (pkt II ppkt 1), a w pozostałym zakresie nakaz ten uchylił i oddalił powództwo (pkt II ppkt 2) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 245,79 zł tytułem dalszych kosztów procesu (pkt II ppkt 3).

Odnosząc się do pierwszego roszczenia, Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 15 października 2015 roku strony zawarły umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) na kwotę 24.936,00 zł, na którą to kwotę złożyły się: 9.000 zł – całkowita kwota pożyczki, 14.344,00 zł – koszt ubezpieczenia, 1.592,00 zł – opłata przygotowawcza. Umową przewidziano także wynagrodzenie umowne – 1.896 zł. Całkowity koszt pożyczki określono na 17.832,00 zł, zaś całkowitą kwotę do zapłaty na 26.832,00 zł. Pożyczka obejmowała 48 rat w wysokości miesięcznej raty w kwocie 559 zł. Integralną część umowy stanowił kalendarz spłat.

Pozwany wyraził zgodę na otrzymywanie za pośrednictwem email i sms informacji o statusie wniosku i umowy, a także na założenie konta w Panelu Klienta (...).

Jednocześnie w dniu 16 października 2015 roku pozwany podpisał deklarację wekslową wystawcy weksla na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z dnia 15 października 2015 roku w kwocie 26.832,00 zł oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z umowy. W związku z powyższym pozwany złożył do dyspozycji powoda weksel in blanco oraz upoważnił powoda do wypełnienia weksla w przypadkach tam wskazanych.

Na podstawie umowy ubezpieczenia, zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. (powodem), pozwany został objęty ochroną ubezpieczeniową. Ochrona ta obejmowała 48 miesięcy i rozpoczęła się z dniem 16 października 2015 roku. Składka wynosiła 14.344 zł, zaś w związku z dokonaniem przez powoda potrącenia z w/w składki wynagrodzenia za wykonanie na rzecz ubezpieczyciela czynności pomocniczych po potrąceniu wynosiła 940,19 zł i została uiszczona w całości.

W dniu 16 października 2015 roku drogą przelewu bankowego powód otrzymał kwotę 9.000 zł tytułem wypłaty umowy.

Pozwany początkowo spłacał raty pożyczki w terminie. Dokonał 11 wpłat, na łączną sumę 4.981 zł. Zaniechał jednak spłaty rat pożyczki począwszy od miesiąca sierpnia 2016 roku.

W dniu 8 sierpnia 2016 roku powód skierował ostateczne wezwanie do zapłaty, z uwagi na brak odnotowanych wpłat wymagalnych w dniach 8 lipca 2016 roku i 8 sierpnia 2016 roku w łącznej wysokości 759 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy, wskazując jednocześnie, iż prognozowana kwota roszczenia w przypadku wypowiedzenia umowy wyniesie 26.563,84 zł.

Pismem z dnia 8 września 2016 roku, z uwagi na brak spłaty pożyczki zgodnie z kalendarzem spłat, powód wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie wskazał, że weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nieotrzymania zapłaty w ciągu 30 dni sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. W związku z powyższym wezwano pozwanego do natychmiastowej zapłaty kwoty 26.390,48 zł, na którą złożyły się 21.851 zł jako kwota niespłaconej pożyczki, 60,64 zł – kwota obliczona na podstawie pkt. 11.2 a) postanowień umowy, kwota 4.370,20 zł – jako kwota obliczona na podstawie pkt. 11.2 b) postanowień umowy, 90,00 zł – kwota obliczona na podstawie pkt. 11.2 c) postanowień umowy oraz kwota 18,64 zł tytułem umownych odsetek dziennych obliczonych na podstawie pkt. 13.1 postanowień umowy.

Odnosząc się do drugiego roszczenia, Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 12 stycznia 2016 roku strony zawarły umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) na kwotę 13.832 zł, na którą złożyły się: 5.000 zł – całkowita kwota pożyczki, 7.906 zł – koszt ubezpieczenia, 926 zł – opłata przygotowawcza. Umową przewidziano także wynagrodzenie umowne – 1.048 zł. Całkowity koszt pożyczki określono na 9.880 zł, zaś całkowitą kwotę do zapłaty na 14.880 zł. Pożyczka obejmowała 48 rat w wysokości miesięcznej raty w kwocie 310 zł. Integralną część umowy stanowił kalendarz spłat.

Jednocześnie w dniu 12 stycznia 2016 roku pozwany podpisał deklarację wekslową wystawcy weksla na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z dnia 12 stycznia 2016 roku w kwocie 14.880 zł oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z umowy. W związku z powyższym pozwany złożył do dyspozycji powoda weksel in blanco oraz upoważnił powoda do wypełnienia weksla w przypadkach tam wskazanych.

W dniu 13 stycznia 2016 roku drogą przelewu bankowego pozwany otrzymał kwotę 5.000 zł tytułem wypłaty umowy.

Pozwany początkowo spłacał raty pożyczki w terminie. Dokonał 7 wpłat, na łączną sumę 1.785 zł. Zaniechał jednak spłaty rat pożyczki począwszy od miesiąca sierpnia 2016 roku.

W dniu 16 sierpnia 2016 roku powód skierował ostateczne wezwanie do zapłaty, z uwagi na brak odnotowanych wpłat wymagalnych w dniach 13 lipca 2016 roku i 13 sierpnia 2016 roku w łącznej wysokości 590 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy, wskazując jednocześnie, iż prognozowana kwota roszczenia w przypadku wypowiedzenia umowy wyniesie 16.079,12 zł.

Pismem z dnia 13 września 2016 roku, z uwagi na brak spłaty pożyczki zgodnie z kalendarzem spłat, powód wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie wskazał, że weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nieotrzymania zapłaty w ciągu 30 dni sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. W związku z powyższym wezwano pozwanego do natychmiastowej zapłaty kwoty 15.840,68 zł, na którą złożyły się 13.095,00 zł jako kwota niespłaconej pożyczki, 39,02 zł – kwota obliczona na podstawie pkt. 11.2 a) postanowień umowy, kwota 2.619,00 zł – jako kwota obliczona na podstawie pkt. 11.2 b) postanowień umowy, 75,00 zł – kwota obliczona na podstawie pkt. 11.2 c) postanowień umowy oraz kwota 12,66 zł tytułem umownych odsetek dziennych obliczonych na podstawie pkt. 13.1 postanowień umowy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że oba powództwa zasługują na częściowe uwzględnienie.

Rozpoznając pierwsze powództwo, Sąd Rejonowy wskazał, że zarzuty pozwanego odnośnie zawyżonych kosztów windykacji i naliczonej opłaty za upomnienie pisemne lub wezwanie do zapłaty będącymi opłatami dodatkowymi związanymi z realizacją umowy, są uzasadnione. W tym kontekście Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że powód do pisma przygotowawczego dołączył historię korespondencji, z której wynika, iż wystosował do pozwanego dwie przesyłki polecane. W ocenie Sądu Rejonowego, taki dokument jest wystarczającym do zobrazowania zakresu poniesionych

przez powoda kosztów dodatkowych. Zgodnie zatem z pkt 8 tabeli zawartą w pkt. 19.4 postanowień umowy, należną i prawidłowo wyliczoną opłatą dodatkową winno być 30 zł, a nie jak to wyliczył powód 90 zł.

Sąd I instancji miał również wątpliwości co do naliczenia przez powoda kwoty 4.370,20 zł wynikającej z pkt. 11 ppkt. b) postanowień umowy, tj. kwotę w wysokości do 20% z pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty do zapłaty tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę koszty windykacji. Sąd na skutecznie zgłoszony przez pozwanego zarzut zobowiązał powoda do przedstawienia zestawienia poniesionych kosztów windykacji z wyszczególnieniem poszczególnych czynności i ich kosztów, jak również dokumentów obrazujących poniesienie tych kosztów. Wezwany do powyższego powód nie ustosunkował się jednak w zakreślonym terminie. Powód nie przedstawił zatem na tę okoliczność żadnych dowodów wykonanych czynności w celu windykacji dochodzonego pozvem roszczenia. Dodatkowo Sąd Rejonowy zważył, że żądanie kwoty 4.370,20 zł jest wygórowane i oderwane od rzeczywistości poniesionych kosztów przez stronę powodową. Powód nie wykazał, aby przed wniesieniem pozwu poniósł koszty windykacyjne w takiej kwocie.

W tych warunkach Sąd Rejonowy uznał, że powód zawyżył o 60 zł opłatę dodatkową oraz niezasadnie naliczył koszty windykacji w kwocie 4.370,20 zł. Dlatego też uchylił w tym zakresie wydany w dniu 24 października 2016 roku w sprawie I. Nc. 1930/16 nakaz zapłaty.

Ustosunkowując się do zarzutu pozwanego wobec bezpodstawnego naliczenia do kwoty niespłaconej pożyczki: pełnego wynagrodzenia, kosztów ubezpieczenia, odsetek maksymalnych i odsetek dziennych, Sąd Rejonowy wskazał, iż zarzut ten nie może się ostać. W tym zakresie Sąd Rejonowy wskazał, że umowa pożyczki gotówkowej zawarta przez strony przewiduje naliczenie w/w kosztów. Pozwany podpisując umowę winien być świadomy możliwości ich naliczenia w przypadku braku pomyślniej spłaty umowy, dlatego też Sąd uznał ich naliczenie za zasadne. Jednocześnie koszty ubezpieczenia były ujęte w umowie, a powód wykazał, że były one przez niego zapłacone ubezpieczycielowi, czy to w formie gotówkowej, czy też poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności. Poza tym sam pozwany wskazał w toku postępowania, iż zaciągając wcześniejsze pożyczki, spłacając je przed terminem, otrzymywał w rozliczeniu kwoty stanowiące równowartość składki za „niewykorzystany” okres ubezpieczenia. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy przyjął, że koszty te powód rzeczywiście poniósł, co skutkuje przyjęciem zasadności roszczenia powoda w tym zakresie.

W tych warunkach Sąd Rejonowy utrzymał nakaz zapłaty z dnia 24 października 2016 roku w sprawie I. Nc. 1930/16 w mocy co do kwoty 21.960,28 zł oraz jednocześnie w dalszej części go uchylił i powództwo oddalił. Wysokość odsetek od zadłużenia nie wykraczają poza odsetki maksymalne, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c.

O kosztach procesu określonych w pkt I ppkt. 3 wyroku Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c., na które złożyły się: opłata od zarzutów od nakazu zapłaty – 990 zł, opłata od pozwu – 330 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszt zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Odnosząc się do drugiego roszczenia powoda, Sąd Rejonowy uznał, że do kwoty 13.176,68 zł zasługuje ono na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Rejonowego, również i w tym przypadku zarzuty odnośnie zawyżonych kosztów windykacji i naliczonej opłaty za upomnienie pisemne lub wezwanie do zapłaty będącymi opłatami dodatkowymi związanymi z realizacją umowy, są uzasadnione. W tym zakresie Sąd Rejonowy wskazał, że powód dołączył do pisma przygotowawczego historię korespondencji, z której wynika, iż wystosował on do pozwanego dwie przesyłki polecone. W ocenie Sądu, taki dokument jest wystarczającym do zobrazowania zakresu poniesionych przez powoda kosztów dodatkowych. Zgodnie zatem z pkt 8 tabeli zawartą w pkt. 19.4 postanowień umowy, należną i prawidłowo wyliczoną opłatą dodatkową winno być 30 zł, a nie jak to wyliczył powód 75 zł.

Wątpliwości Sądu Rejonowego, budziło także naliczenie przez powoda kwoty 2.619 zł wynikającej z pkt. 11 ppkt. b) postanowień umowy, tj. kwotę w wysokości do 20% z pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty do zapłaty tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę koszty windykacji.

Sąd na skutecznie zgłoszony przez pozwanego zarzut zobowiązał powoda do przedstawienia zestawienia poniesionych kosztów windykacji z wyszczególnieniem poszczególnych czynności i ich kosztów, jak również dokumentów obrazujących poniesienie tych kosztów. Zawezwany do powyższego powód, podał jedynie, iż kwota ta została naliczona na podstawie pkt 11.2.b umowy pożyczki tytułem kosztów windykacji jako 20 % z kwoty niespłaconej pożyczki, tj. 20 % z 13.095,00 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego, powód nie przedstawił jednak na tę okoliczność żadnych dowodów wykonanych czynności w celu windykacji dochodzonego pozwem roszczenia. Powód, poza dwoma potwierdzeniami nadania przesyłki poleconej, nie wykazał innych poniesionych kosztów przykładowo związanych ze sporządzeniem materiałów na potrzeby windykacji – koperty, amortyzacja sprzętu, opłatami za wynajmowane pomieszczenia biurowe czy wynagrodzeniem bądź usługami osób, które w ramach swojej pracy zajmują się takiego rodzaju czynnościami. W ocenie Sądu Rejonowego, żądanie kwoty 2.619,00 zł jest więc wygórowane i oderwane od rzeczywistości poniesionych kosztów przez stronę powodową.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał, iż powód zawyżył o 45 zł opłatę dodatkową oraz niezasadnie naliczył koszty windykacji w kwocie 2.619 zł. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy uchylił w tym zakresie wydany w dniu 28 października 2016 roku w sprawie I. Nc. 2025/16 nakaz zapłaty.

Ustosunkowując się z kolei do zarzutu pozwanego wobec bezpodstawnego naliczenia do kwoty niespłaconej pożyczki: pełnego wynagrodzenia, kosztów ubezpieczenia, odsetek maksymalnych i odsetek dziennych, Sąd Rejonowy uznał, że zarzut ten nie może się ostać.

W tym zakresie Sąd Rejonowy wskazał, że umowa pożyczki gotówkowej zawarta przez strony przewiduje naliczenie w/ w kosztów. Pozwany podpisując umowę winien być świadomy możliwości ich naliczenia w przypadku braku pomyślnej spłaty umowy. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy uznał ich naliczenie za zasadne. Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, że koszty ubezpieczenia były ujęte w umowie, a powód wykazał, że były one przez niego zapłacone ubezpieczycielowi, czy to w formie gotówkowej, czy też poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności. Poza tym sam pozwany wskazał w toku postępowania, iż zaciągając wcześniejsze pożyczki, spłacając je przed terminem, otrzymywał w rozliczeniu kwoty stanowiące równowartość składki za „niewykorzystany” okres ubezpieczenia. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy przyjął, że koszty te powód rzeczywiście poniósł, co skutkuje przyjęciem zasadności roszczenia powoda w tym zakresie.

W tych warunkach Sąd Rejonowy utrzymał nakaz zapłaty z dnia 28 października 2016 roku w sprawie I. Nc. 2025/16 w mocy w części co do kwoty 13.176,68 zł oraz jednocześnie w dalszej części go uchylił i powództwo oddalił. Wysokość odsetek od zadłużenia nie wykraczają poza odsetki maksymalne o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c.

O kosztach procesu określonych w pkt II ppkt 3 wyroku Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c., na które złożyły się: opłata od zarzutów od nakazu zapłaty – 597 zł, opłata od pozwu – 199 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszt zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany E. M., zaskarżając go częściowo, tj. w zakresie pkt I ppkt 1 i pkt II ppkt 1. Orzeczeniu temu zarzucił niezbadanie przez Sąd Rejonowy w sposób należyty materiału dowodowego, wybiórcze traktowanie materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany materiałem dowodowym, a w konsekwencji naruszenie prawa procesowego polegającego na wadliwym zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie oceny dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, a w szczególności oparcie się przez Sąd Rejonowy przy wydawaniu wyroku wyłącznie na twierdzeniu powoda co do okoliczności związanych z zawarciem umowy pożyczki i zapoznania się z treścią tejże umowy przez pozwanego przed jej podpisaniem. Mając na względzie powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez uchylenie oraz oddalenie powództwa w zakresie: kwoty 14.344,00 zł oraz kosztów procesu (pkt I ppkt 1) oraz kwoty 7.908,00 zł oraz kosztów procesu (pkt II pkt 1) oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania w drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu. W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie przeprowadzone przez Sąd I instancji było wyczerpujące i dokładne, a wnioski wyprowadzone w oparciu o materiał dowodowy w tymże postępowaniu zgromadzony – słuszne i prawidłowe.

Zasadniczym zarzutem, na którym oparto apelację, był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. Stawiając Sądowi I instancji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., pozwany podniósł, że Sąd Rejonowy niedokładnie ocenił dowody, a w szczególności oparł się na twierdzeniu powoda co do okoliczności związanych z zawarciem umowy pożyczki i zapoznania się z treścią umowy przez pozwanego przed jej podpisaniem.

Wskazać w tym miejscu godzi się, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone są przy tym wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wskazania, jakie konkretnie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając ich brak wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przydając, tj. czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie czy jest ona niepełna. Nie jest natomiast w tym zakresie wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie innej niż ocena sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 1998 r. w sprawie II CKN 4/98, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r. w sprawie V CKN 17/2000 OSNC/2000/10/189, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 05 sierpnia 1999 r. II UKN 76/99 OSNAPIUS 2000/19/732, wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 07 października 2013 r., LEX nr 1715126, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 sierpnia 2014 r. w sprawie III AUa 2399/13, LEX za nr 1509001). Nadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012 r. w sprawie VI ACa 31/12).

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany nie zdołał wykazać, by Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy racjonalnie i w sposób bezstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, określił moc dowodową poszczególnych dowodów i odniósł ją do pozostałego materiału dowodowego. Miał przy tym w polu widzenia całość zebranego w sprawie materiału dowodowego. W tym stanie rzeczy twierdzenia apelacji o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. uznać należało li tylko za gołosłowną polemikę ze słusznymi i w pełni przekonującymi argumentami Sądu Rejonowego przedstawionymi w szczegółowym, wnikliwym i logicznym pisemnym uzasadnieniu wydanego przez tenże Sąd orzeczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom skarżącego, postanowienia dotyczące ubezpieczenia przedmiotowych pożyczek nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych.

W świetle art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone klauzule umowne mogą być uznane takie postanowienia umowy, które: 1) nie są uzgodnione indywidualnie (czyli takie, na które konsument nie miał rzeczywistego wpływu); 2) kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami; 3) rażąco naruszają jego interesy, oraz 4) nie są to postanowienia, które określają główne świadczenia stron, w tym wynagrodzenie, chyba że takie postanowienia byłyby sformułowane w sposób niejednoznaczny.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, że umowy pożyczek precyzyjnie określały wszystkie ich koszty i rodzaje, w tym wysokość składek ubezpieczeniowych. Pozwany wyraził zgodę na zawarcie tych umów, składając na nich stosowne swoje podpisy, w tym zaakceptował szczególne warunki umowy ubezpieczenia oraz zasady naliczania składek. Nie można zatem przyjąć, że pozwany nie miał wpływu na treść tych postanowień.

Należy przy tym podkreślić, że umowy pożyczek były ściśle powiązane z umowami ubezpieczenia, a do których przystąpił pozwany. Pozwany zaakceptował tym samym, że przedmiotem ubezpieczeń było życie i zdrowie ubezpieczonego (pozwanego) i zostały one zawarte na czas nieokreślony. Pozwany zgodził się, że maksymalna suma ubezpieczenia obejmowała kwotę 180.000,00 zł, przy czym suma ubezpieczenia dla ubezpieczonego w związku z zawarciem jednej umowy pożyczki nie mogła przekraczać 60.000,00 zł. Pozwany zatwierdził też, że wysokość składek należnych za danego ubezpieczonego obliczane były w szczególności w oparciu o kwotę udzielonej pożyczki oraz okresu trwania umowy pożyczek, na podstawie taryfy składek – dokumentu stanowiącego integralny załącznik umowy ubezpieczenia, które – nota bene - z uwagi na szczególny charakter ubezpieczeń na życie są znacznie wyższe niż przy ubezpieczeniach majątkowych. Pozwany nie wykazał przy tym, aby przystępując do umów ubezpieczenia działał pod presją powoda.

Nie można też pominąć, że zapłata składek ubezpieczeniowych na rzecz ubezpieczyciela została przez powoda wykazana.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał, że sama znaczna dysproporcja pomiędzy wysokością pożyczek a wysokością składek ubezpieczeniowych nie może prowadzić do uznania kwestionowanych postanowień za abuzywne.

Biorąc pod uwagę poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy wywiedzioną apelację na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił.

Mając na względzie charakter sprawy, na zasadzie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

SSO Małgorzata Szostak- Szydłowska SSO Cezary Olszewski SSO Aneta Ineza Sztukowska